

Poz. 23

**UCHWAŁA NR 23
RADY NAUKOWEJ DYSCYPLINY HISTORIA**

z dnia 10 marca 2021 r.

**w sprawie opinii dotyczącej odwołania dr. Jarosława Roberta Kudelskiego
od uchwały nr 68 Rady Naukowej Dyscypliny Historia
z dnia 22 grudnia 2020 r. w sprawie odmowy nadania stopnia doktora
habilitowanego**

Na podstawie art. 21 ust. 1 zd. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (tj.: Dz.U. z 2017 r. poz. 1789 z późn. zm., dalej: ustawa o stopniach i tytule) w zw. z art. 179 ust. 2 i ust. 3 pkt 2 lit. b ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. poz. 1669 z późn. zm.) Rada Naukowa Dyscypliny Historia postanawia, co następuje:

§ 1

Wyraża negatywną opinię na temat odwołania dr. Jarosława Roberta Kudelskiego od uchwały Rady Naukowej Dyscypliny Historia nr 68 z dnia 22 grudnia 2020 r. w sprawie odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego dr. Jarosławowi Robertowi Kudelskiemu w dziedzinie nauk humanistycznych, w dyscyplinie historia.

§ 2

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Uzasadnienie

Uchwała Rady Naukowej Dyscypliny Historia Uniwersytetu Warszawskiego (dalej RND) została podjęta w reakcji na odwołanie pana dr. Jarosława Roberta Kudelskiego od uchwały nr 68 podjętej 22 grudnia 2020 roku w sprawie odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego dr. Jarosławowi Robertowi Kudelskiemu w dziedzinie nauk humanistycznych, w dyscyplinie historia. Odwołanie skierowane do Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów za pośrednictwem RND zostało złożone z datą 24 stycznia 2021 roku, a trafiło do biura rad naukowych UW w dniu 4 lutego 2021 r.

W swoim odwołaniu p. dr Jarosław Robert Kudelski odnosi się do:

1. Oceny merytorycznej pracy i dorobku naukowego;
2. Strony formalnej procesu postępowania habilitacyjnego.

Ad. 1. Ocena merytoryczna pracy i dorobku naukowego

1.1 Publikacje w języku polskim

Komisja habilitacyjna uznała, że przedstawiony przed dr. Kudelskiego dorobek „ma przede wszystkim charakter popularyzatorski i syntetyzujący wiedzę, nie nosi natomiast cech pracy naukowej i świadczy o braku znajomości warsztatu naukowego historyka ze względu na:

1. Brak precyzji pojęciowej w zakresie podstawowych pojęć geograficznych, chronologicznych i tych odnoszących się do przedmiotu badań;
2. Brak zarysowanej podstawy badawczej i metodologicznej;
3. Brak krytyki źródeł (w tym wyjaśnienia zakresu badań archiwalnych, opisu kryteriów selekcji dokumentów oraz omówienia tradycji wykorzystania tych dokumentów w badaniach);
4. Brak odniesienia do dorobku poprzedników (braki bibliograficzne) oraz istniejących tradycji badawczych;
5. Brak wykazania się znajomością szerszego kontekstu historycznego;”

Taka ocena dorobku naukowego dr. Kudelskiego podsumowuje decyzję Komisji i RND, o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego. Do meritum tej oceny jednak dr Kudelski w ogóle się nie odnosi w swoim odwołaniu. Skupia się natomiast na kwestiach pobocznych, które nie odegrały decydującej roli w podejmowaniu ostatecznej decyzji, polemizując z uwagą komisji, że Habilitantowi brakuje publikacji w wydawnictwach i periodykach naukowych. Dr Kudelski twierdzi, że wbrew ocenie RND ma siedem artykułów „opublikowanych w czasopismach naukowych o ustalonej renomie” i wskazuje liczbę punktów przyznaną im przez ministerstwo. Punkty przypisane przez ministerstwo czasopismom służą jednak do oceny parametrycznej jednostek naukowych i nie powinny być podstawą oceny jakości dorobku naukowego pojedynczych badaczy.

Habilitant argumentuje, że łączna objętość książek, które przedstawił jako część swojego dorobku habilitacyjnego, „to ponad 1500 stron”, że recenzowali je „uznani historycy sztuki i muzealnicy” i że otrzymał za nie Dyplom Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego za wybitne osiągnięcia w dziedzinie polskich strat wojennych”. W związku z tym RND stwierdza, że w pracy naukowej liczy się przede wszystkim jej jakość (kwestie merytoryczne i warsztatowe), a nie ilość (tzn. objętość pracy; liczba stron), i że dyplom przyznany „za wybitne osiągnięcia w dziedzinie polskich strat wojennych”, a nie za wybitne osiągnięcie naukowe, nie może mieć decydującego wpływu na decyzję dotyczącą oceny osiągnięć naukowych, podobnie jak recenzje napisane do publikacji o charakterze popularnonaukowym, w których recenzenci kierują się innymi kryteriami, niż te stosowane do oceny prac naukowych. Rada podkreśla przy tym, że (podobnie jak Komisja), docenia popularyzatorską działalność dr. Kudelskiego, jednocześnie podtrzymując swoją opinię, że przedłożony dorobek nie nosi cech pracy naukowej i świadczy o braku znajomości warsztatu naukowego historyka.

1.2 Aktywność na arenie międzynarodowej

W odwołaniu Habilitant stwierdza, że jest aktywny na arenie międzynarodowej, przytaczając cztery międzynarodowe konferencje, w których brał udział, i które wskazał we wniosku habilitacyjnym. Zdaniem Rady liczba ta jest zaskakująco mała. Ponadto:

1. Tylko dwie z nich odbyły się za granicą (w Bukareszcie i w Nowym Jorku);
2. Podczas jednej z tych, które odbyły się za granicą (w Nowym Jorku) Habilitant wygłosił

wystąpienie na temat nie związany z tematem habilitacji;

3. Podczas jednej z tych, które odbyły się w Polsce, Habilitant wygłosił referat po polsku, a więc trudno w tym wypadku mówić o promowaniu osiągnięć na arenie międzynarodowej.

Wszystko to świadczy o znikomej aktywności międzynarodowej Habilitanta. Dr Kudelski wspomina również, że brał „aktywny udział jako organizator i uczestnik” w jeszcze siedmiu konferencjach naukowych, nie jest jednak jasne, czy wygłaszał na nich referaty, czy był tylko słuchaczem. Ponadto nie są one jednak tematycznie związane z tematem habilitacji, a zatem nie powinny mieć istotnego wpływu na decyzję Rady dotyczącą nadania bądź odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego na podstawie wskazanego przez Habilitanta dorobku.

1.3 Rada Naukowa Dyscypliny Historia

Habilitant zarzuca komisji, że nastawienie jej członków „było stronnicze i pozbawione merytorycznych argumentów”. Argument ten Rada uważa za nieprawdziwy. Dr Kudelski twierdzi również, że „ze względu na zainteresowania badawcze nie są to specjaliści, którzy powinni oceniać mój dorobek naukowy”. W odpowiedzi na to twierdzenie, RND stwierdza, że żaden Habilitant nie może sam wskazywać osób, które będą oceniać jego dorobek. Może natomiast wybrać Radę odpowiedniej dyscypliny naukowej. Dr Kudelski uważa obecnie, że jego dorobek nie wpisuje się w badania historyczne, choć on sam wybrał Radę Naukową Dyscypliny Historia na UW jako tę, która miała przeprowadzić postępowanie.

1.4 Publikacje w języku angielskim

Habilitant kwestionuje opinię Komisji i RND dotyczącą jego braku aktywności na arenie międzynarodowej. Jako przykład prac o charakterze międzynarodowym Habilitant przytacza dwa opublikowane artykuły i jeden w druku. Wszystkie trzy jednak ukazały się / mają się ukazać w polskich czasopiśmie, a zatem zdaniem Rady nie świadczą w stopniu wystarczającym o międzynarodowym zasięgu dorobku naukowym Habilitanta. Dr Kudelski wskazuje także na swoje prace w języku angielskim, które publikował na stronie internetowej ministerstwa. Rada uważa jednak, że nie mają one charakteru prac naukowych, a zatem nie mogą dowodzić słuszności twierdzeń Habilitanta.

Ad 2. Strona formalna procesu habilitacyjnego

2.1 Opóźnienia w postępowaniu habilitacyjnym

Rada Naukowa Dyscypliny Historia nie jest odpowiedzialna za wspomniane przez Habilitanta roczne opóźnienie w postępowaniu habilitacyjnym.

2.2 Posiedzenie Rady Naukowej

Dr Kudelski wskazał na fakt niezaproszenia na posiedzenie RND członków Komisji Habilitacyjnej, uznając to za uchybienie formalne. Zapraszanie członków Komisji Habilitacyjnej na posiedzenie RND nie jest jednak formalnym wymogiem koniecznym w procesie habilitacyjnym i dotychczas nie było praktykowane na posiedzeniach RND Historia na UW.

Na posiedzenie, na którym omawiana była sprawa dr. Kudelskiego, istotnie nie zostali zaproszeni wszyscy członkowie jego komisji habilitacyjnej, a jedynie jej sekretarz i jeden z recenzentów, którzy są członkami RND Historia. Fakt ten nie miał jednak żadnego wpływu na decyzję Rady. Negatywny wynik głosowania był podyktowany wyłącznie względami merytorycznymi przedstawionymi w punkcie 1. powyżej, w tym w szczególności negatywną opinią komisji habilitacyjnej.

Ponadto dr Kudelski zarzucił sekretarz Komisji, dr hab. Marzenie Zawanowskiej, że nie wywiązała się ze swojego zadania przedstawienia Radzie Naukowej Dyscypliny przebiegu procesu habilitacyjnego, pozwalając by zadanie to przejął recenzent dr hab. Błażej Brzostek, za którym rzekomo „biernie podążała”. Nie jest to zgodne z prawdą, bowiem dr hab. Zawanowska przedstawiła w skrócie Radzie przebieg postępowania Komisji, a dopiero po jej wypowiedzi poproszono o zabranie głosu dr. hab. Brzostka.

2.3 Recenzenci

Pozbawione jakichkolwiek podstaw są również zarzuty, które dr Kudelski stawia w swoim odwołaniu jednemu z recenzentów (dr. hab. Błażejowi Brzostkowi) insynuując mu „wpłynięcie (poprzez manipulowanie faktami) na decyzję członków Rady Naukowej Dyscypliny” oraz kierowanie się „przesłankami pozamerytorycznymi” w ocenie dorobku dr. Kudelskiego. Argument ten jest bezzasadny a jednocześnie obraźliwy, sugeruje bowiem z jednej strony złą wolę i stronniczość („pozamerytoryczną niechęć”), a także brak rzetelności i manipulacje ze strony jednego z członków komisji, z drugiej zaś podważa integralność i profesjonalizm całej Rady, której członkowie zapoznali się ze wszystkimi potrzebnymi materiałami i potrafią samodzielnie oceniać płynące z nich wnioski. Mimo to członkowie Rady ponownie pochyliłi się nad dorobkiem Habilitanta oraz recenzjami i doszli do wniosku, że recenzja dr. hab. Brzostka jest rzeczowa i wyważona, a uwagi krytyczne, jakie wysuwał wobec dorobku dr. Kudelskiego są merytoryczne i uzasadnione. Rada zatem podtrzymuje swoje stanowisko, że mimo zasług popularyzatorskich, prace dr. Kudelskiego odbiegają od standardów i dobrych praktyk pracy naukowej oraz świadczą o braku znajomości warsztatu naukowego historyka. Jeśli zaś dr Kudelski miał podstawy by przypuszczać, że dr hab. Brzostek darzy go „pozamerytoryczną niechęcią”, która może wpłynąć na ocenę jego dorobku, powinien był zgłosić to wcześniej (po otrzymaniu informacji o składzie jego komisji habilitacyjnej) do Centralnej Komisji.

Dodatkowo Habilitant wyraża przekonanie, że na przebieg procesu habilitacyjnego i negatywną ocenę jego dorobku miała wpływ jego współpraca z miesięcznikiem „Mówią Wieki”, którego członkiem redakcji jest dr hab. Błażej Brzostek. Komisja ustaliła, że pracując w redakcji tego miesięcznika dr hab. Brzostek nie miał bliższego kontaktu z dr. Kudelskim. Argument ten jest zatem bezzasadny. Jest on też obraźliwy, bezpodstawnie sugerując brak rzetelności i profesjonalizmu ze strony dr. Brzostka.

2.4 Zmiany strukturalne

Ponadto Habilitant stwierdza, że na uchybienia w procesie postępowania habilitacyjnego „miały wpływ zmiany strukturalne na UW (w tym likwidacja interdyscyplinarnego Wydziału Historycznego)”. Argument jest nieuzasadniony ponieważ postępowanie habilitacyjne toczy się przed Radą Naukową Dyscypliny, w której skład wchodzi historycy z całego Uniwersytetu, a nie na konkretnym Wydziale. Toteż zmiany strukturalne w obrębie jednostki organizacyjnej Uniwersytetu nie mają wpływu na skład i decyzje RND, a co za tym idzie na postępowania habilitacyjne.

2.5 Prośba o wycofanie wniosku

Habilitant zarzuca Radzie, że nie przychyliła się do jego prośby o wycofanie wniosku i nie umorzyła postępowania habilitacyjnego. Powołuje się przy tym na Załącznik nr 2 do Uchwały nr 481 Senatu Uniwersytetu Warszawskiego z dnia 16 października 2019 r. w sprawie określenia sposobu postępowania w sprawie nadania stopnia doktora oraz stopnia doktora habilitowanego na Uniwersytecie Warszawskim (w rozdziale II § 9, pkt 1 czytamy: „Kandydat może na piśmie wycofać wniosek w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego”, a w pkt 2 „W przypadku wycofania wniosku, o którym mowa w ust. 1, Rada Naukowa niezwłocznie podejmuje uchwałę o umorzeniu postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego”). Regulacje te rzeczywiście dopuszczają wycofanie przez Habilitanta wniosku, nie precyzując jednak do kiedy to może nastąpić. Z kontekstu jednak wynika, że chodzi o moment przed powołaniem Komisji Habilitacyjnej, a nie po jej powołaniu i przyjęciu przez nią wniosku.

W odpowiedzi na ten zarzut Rada informuje, że prośba dr. Kudelskiego wpłynęła za późno (w przeddzień posiedzenia), kiedy porządek obrad był już ustalony. Ponadto członkowie Rady uważają, że wycofywanie wniosków po recenzjach i posiedzeniu Komisji należy do złych praktyk.

Na koniec należy przy tym nadmienić, że ten sam dokument (Rozdział II § 9, pkt 3) stwierdza iż:

„W przypadku wycofania wniosku po powołaniu komisji habilitacyjnej:

1) ten sam wniosek nie może być podstawą ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego w innym podmiocie habilitującym;

2) wnioskodawca nie może ubiegać się o nadanie stopnia doktora habilitowanego przez okres dwóch lat”.

A zatem wycofanie wniosku przez Habilitanta miałooby podobny skutek co nienadanie mu przez Radę stopnia doktora habilitowanego.

W związku z § 1 zarządzenia nr 182 Rektora UW z dnia 9 grudnia 2019 r.
oraz § 7 ust. 2 Regulaminu Senatu UW
Wiceprzewodnicząca Rady Naukowej Historia: *H. Rubinkowska-Anioł*